

UROŠ ZUPAN

Hazatérés

*Poros utak, hang, mely a torokból felfakad és
a sivatagban szétolvad, egy szeptemberi reggelen
fényezett parketta szaga, árnyék és fény
dialógusa, mit elfelejtettünk feljegyezni,*

*egy másik helyen való létezés lehetősége, jóllehet kétségtelen,
hogy a lábak ebbe az aszfaltba nyomódtak bele, és az idő,
mint a higany, visszahőkölt. Ide
menekülünk, ezekbe a menedékekbe, amikor hazatérünk.*

*Fejünk felett az égbolt összeráncolódott, és alatta, valahol
jobbra hallatszik a higgadt folyó reszketése, melybe
sohase léphetsz kétszer. Valahol, valaki számára ez adatik,
és mindig így. Otthon várnak a hallgatásba*

*csomagolt tárgyak, s néha az az érzésünk támad,
hogy egy elfeledett madár rebbent elő a korahajnali
kődből, a várakozás határa felé vette útját,
hiszen az élet most áll össze, amikor már orcája sincs,*

*mely az üvegben szemlélhetné tükörképét,
se karja, mely ezerszer megérinthezné arcát az éjjel,
hogy megvizsgálja valaki életkorát, aki kitartóan várakozik
ránk. Nyugodtan visszhangzanak a léptek, másznak az éj*

*nedves falán, csendesen folyik az a sötét folyó,
mely reggelre majd ezüstös lesz, és nyugodtan
távolodik el, amit lemérhet az emlékezet, egyre távolabb,
lassan, mint ezek a léptek, bizonytalan kanyarog a jövő felé.*